

noget Tilfælde, eller kun i ganske faa Tilfælde, ved at foretage Afløsning af alle Tiender vil komme til at handle imod det Ønske, der i det paakommende Tilfælde er fælles for Tiendeyderne og Tiendenyderne. Naar man er gaaet til at stille Forslag om en Tvangsafløsning af alle Tiender, da er det for en væsentlig Del sket af rent praktiske Grunde. Det har nemlig ved Benyttelsen af den Lov, der allerede er i Kraft om Adgang til at faa Tienden afløst, Lov af 8de Maj 1894, vist sig, at Tiendens Afløsning medfører et meget betydeligt Arbejde. Regeringens Opmærksomhed har derfor ogsaa været henvendt paa i saa vid Udstrækning som muligt at indskrænke Omfanget af det Arbejde, der bliver en Følge af Afløsningen, et Arbejde, der selvfølgelig, naar man fik en Tiendeafløsningslov baseret saa nogenlunde paa de Principper, hvorpaa det i Fjor foreliggende Lovforslag hvilede, vilde i Omfang langt overgaa, hvad man nu kender med Hensyn til Tiendeafløsning efter Loven af 1894. Et af de Punkter, hvor Regeringen har ment, at man i væsentlig Grad vilde kunne indskrænke det vidtløftige Arbejde, der er forbunden med Tiendeafløsningen, er netop ved at se bort fra Kravet om, at der skulde foreligge Begæring fra en af Parterne. Naar en saadan Begæring skulde foreligge, maatte navnlig for saa vidt angaar Begæring fra Yderne — hvilket jo vil finde Sted i det langt overvejende Antal Tilfælde — en Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde ske, om de opstillede Regler med Hensyn til den Majoritet, der er i Stand til at binde Minoriteten, virkelig ere fulgte. Alt det Arbejde vil man være fri for, naar Loven bestemmer, at alle Tiender skulle afløses. Endvidere muliggør Bestemmelsen om denne Tvangsafløsning, at man kan under eet afløse samtlige Tiender i et Sogn. I Lovforslaget i Fjor var det derimod bestemt, at Tienden skulde afløses efterhaanden og saaledes, at enkelte Arter af Tienden skulde have Préférence for andre, saaledes at et Sogn ikke maatte faa mere end een Tiende afløst, førend alle andre. Sogne havde faaet den samme Tiende afløst. Det var en Regel, der var foreskrevet af Retfærdigheds og Ligheds Grunde, og der var i det Forslag saa meget mere Nødvendighed derfor, som Afløsningen vilde strække sig over en meget lang Aarrække. Naar Afløsningen nu foregaa ved Tvang og over det hele paa en Gang, vil man være i Stand til, uden at begaa nogen Uretfærdighed, at skride til en Afløsning af alle

3 Tiender i et Sogn paa en Gang og dermed spare overmaade meget Arbejde, idet Arbejdet reduceres til ca. en Trediedel af det, som det vilde blive, hvis hver Tiende i hvert Sogn skulde afløses for sig og til forskelligt Tidspunkt. Man bliver ogsaa i Stand til at udregne det Beløb, som Tiendeyderen skal svare i Forrentning og Afdrag paa Afløsningssummen under et for alle 3 Tiender, medens man ellers skulde udregne og besvare alle vedkommende med Beløb for hver enkelt af de 3 Tiender. Selvfølgelig vil alligevel, selv om man gaar over til en Tvangsafløsning og tager Afløsningen saa vidt mulig under eet, nogle Sogne faa deres Tiender afløst før andre. Det søges saa vidt mulig modvirket ved, at Forslaget foreskriver, at den Rækkefølge, hvori Afløsningen inden for de enkelte Tiendekredse skal finde Sted, skal fastsættes ved Lodtrækning.

Med Hensyn til Afløsningssummen var det idet tidligere Forslag foreslaaet, at den skulde udgøre 24 Gange den aarlige Tiende, naar Afløsningen fandt Sted efter Tiendeyderens Forlangende, og 22 Gange dens Værdi, naar den skete efter Begæring af Tiendenyderen. Naar det nu her bestemmes, at der ikke skal kræves Begæring fra den ene eller anden Side, for at Afløsningen kan foregaa, er der heller ikke nogen Grund til at opstille forskellige Satser for Afløsningssummens Beregning, og det fastsattes da her, at Afløsningen i alle Tilfælde skal ske saaledes, at Nyderen faar fuld Erstatning, idet Afløsningssummen beregnes til 25 Gange den aarlige Ydelse, men saaledes, at der, forinden Kapitalisationen finder Sted, fradrages de Skatter, der hvile paa den enkelte Tiende. Det maa erkendes, at der ved det tidligere Forslag var den Mangel, at det i enkelte Tilfælde kunde føre til, at Tiendenyderen fik lidt mere end fuld Erstatning, og i andre Tilfælde til, at de fik lidt mindre. Efter Forslaget fra i Fjor skulde Afløsningssummen udbetales i rede Penge, der skulde skaffes til Veje paa den Maade, at Statskassen direkte bidrog en Fjerdedel og desuden ydede Tiendeyderen Laan for den resterende Del af Beløbet, hvilket Laan skulde forrentes og afdrages i en Række af Aar. Paa dette Punkt afviger det foreliggende Forslag fra de tidligere, idet det bestemmer, at Afløsningssummerne skulle udbetales i 4 pCt. rentebærende Obligationer, udstedte af en under Landbrugsministerens Tilsyn staaende Tiendeafløsningsbank. Man har nemlig ment, at det vil være rigtigt at overdrage den hele Ordning af Afløs-